

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vitis Aqvilonia seu Vitæ Sanctorvm Qvi Scandinaviam
Magnam Arctoi Orbis Peninsvlam Ac præsertim Regna
Gothorum Sueonumq[ue] olim rebus gestis illustrarunt**

Vastovius, Johannes

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXIII.

Rembertus Archiepiscopus Brem. C.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38534

S. REMBERTVS ARCHIE-
PISCOPVS BREMENSIS DICTVS
SVECIÆ EVANGELISTA, FLO-

ruit anno Christi, 888.

NICOLAO I. Pontifice.

LVDOVICO II. Imperatore.

OLAO Rege.

S. Remberti
indoles.

Vaticinium de
illo S. Ansga-
rio.

S. Ansgario in
Archiepiscopa-
tu succedit.

A Nicolao I.
Pont. confir-
matur.

Boreales Ecclē-
sias per se vel
per alios visi-
tauit.

ANCTVS Rembertus natione Gallus puer à parentibus traditus est Patribus Monasterii Turholden, litteris & pietate imbuendus. Quem inibi ea ætatula matura morum gravitate, singulari pietatis sensu, quiduis diuinorum officiorum pertractantem, dum S. Ansgarius animaduertit, fatidico prædixit spiritu illum suæ virtutis æmulum & in Cathedra Pontificali successorem gratiaque meritorum in cælesti Regno fore confor-tem. Assumpsit eum statim parentum voluntate in discipulum & Apostolicæ legationis comitem, nimirum tale quid in eo prospiciens, quale olim Alexander Episcopus Alexandrinus in Athanasio viro incomparabili tum quidem puero prouiderat.

Anno igitur Incarnationis Dominicæ Quadagesimo Octauo supra octingentesimū cum secundo ex Suecia discederet Ansgarius Rembertum tunc Presbyterum Dominici gregis custodē post se reliquit. Ea cura quantū profecerit indicio sunt honores redeunti à Ludouico Rege & vniuerso clero decreti. Mortuo enim Beato Ansgario, in Archiepiscopum Bremen. omnium voce dignissimus eligitur, consecratus à Luberto Moguntinensi Archiepiscopo venit Corbeiam habitumq; suscepit cum professione Monastica: Cui Adalgarius Abbas germanum & cognominem suum concessit Adalgarium, qui postea & socius prædicationis & hæres esse meruit dignitatis. Pallium Pontificale suscepit à Papa Nicolao I. Inuestiturā vt vocant feudale à Ludouico Rege Germaniæ.

Legationis suæ Officium quod ad prædicandum gentibus verbum Dei primū à prædecessore suo susceptum est, & tunc sibi iure successionis quasi hereditariū prouenerat impigrè est executus; ipse quidē per se quoties occupationes aliæ sinerent eidem legationi insistens semper autem constitutos habens Presbyteros, à quibus & verbum Dei gentiles identidem exciperent & solatium captiui referrent Christiani. In Ecclesiis inter ipsos Paganos longo intervallo constitutis, quodq; grauissimum per maxima discrimina, inuisendis, erat perquam laboriosus; quæ quidem discrimina ipse fortiter, sæpè naufragio sæpe etiam aliis periculis iactatus pertulit spe futuræ beatitudinis, omnia præsentis vitæ aspera leniens, illudque

ludq; Apostolicum continua meditatione reuoluens: non sunt condigne passionis huius tēporis ad futuram gloriā quæ reuelabitur in nobis.

Cum sic Rembertus omne tēpus operibus pietatis exercendis transmitteret præcipua illi cura fuit de redemptione captiuorū. Cumq; plures teneretur à Danis & Vandalis quam illius ære possent redimi, sacra etiam vasa diffraxit in Lytron miserorum: sanctius arbitratus preciosas Christi animas in libertatem vindicare, quàm aurum intra sacrarium cōgerere, Tantus autem turbo tunc è Danis & Normannis erupit Regionibus, vt non modo Saxonia, sed & Frisia inuijs alioquin paludibus inaccessa, populationem sustinuerit. Contigit vero eos Diuino iudicio ad quendam Frisæ pagum peruenire quem in remotis ac mari magno vicinis locis situm, Noruide nomen est) euertere Barbari sunt aggressi. Erat illic eo tempore Rembertus Archiepiscopus, cuius adhortationibus & doctrinis confortati agricolæ & regionis indigenæ Christiani cum hostibus fortiter cōgressi prostrauerunt ex illis 10378. Plures etiā dum fugæ quærunt præsidium in transitu fluuiorum enecati. Quā de hostibus reportata victoriā S. Rembertus apud Frisones celebratissimus confirmatur, siquidem & collis in quo vir sanctus hic preces, dum pugnaretur, fundebat, perpetuam cespitis viriditatem retinet, & saxum quo genua flectens fessā brachia fulciuit eorundem etiamnum venerabile gerit vestigium.

Multis præterea alijs miraculis eiusdem viri sanctimoniam etiam uiuentis Dominus illustrare dignatus est. Nam oratione sua tempestatem maris frequenter eundo in Sueoniam sedauit. Cæcum quem ritu Præsulari sacre confirmationis initiauerat sacramento illuminauit. Præterea filium Regis Franciæ à Dæmonio liberauit: vbi multis adstantibus Episcopis spiritus immundus sæpè ex ore vexati vociferatus, Rembertum inter eos solum dignè commissum absolueret officium, magnoque sibi cruciatui esse attestabatur.

Mirari sanè quis posset quomodo ex illis Regnis iā Christi iugo mansuefactis tanta fieri potuerit eruptio Barbarorū, Christicolas persequendum, cum Ansgarius Rembertus aliiq; crebra legatione fungentes, predicando in Dania atque Suecia nec non erectis per Regna & Prouincias Ecclesijs Episcopisq; inibi institutis, fidem Christi longè lateq; prouexissent: Certè rei nouitas in religione & regnorū amplitudo facile ista fieri sinebant, vt alii Christo credentes domesticæ quieti vacaret, alii indomitæ ceruicibus tanto tumultuādo sæuirent acrius, quanto dolerent vehementius propulsis antiquis suæ gentis superstitionibus Christi fidem ubiq; iam inualescere. Quippe dulcedini prædæ iamdiu innutriti non facile animum religioni subdere poterant, nec à diuturna cōsuetudine latrocinandī dimoueri. Rembertus verò Moyſis instar erat vir mitissimus,

B 2 qui

Captiuus redimendis etiam sacra vasa diffraxit.

Normanni Frisiam inaccessam perducunt populabundi.

Christiani multas Ethnorum chiliades auspicio S. Remberti necant.

Locus in quo S. Rembertus victoriam præcibundus obtinuit posteritati memorabilis. Tempestatem maris sedauit. Sacramento Confirmationis cæcum illuminauit. Regis Franciæ filium à Dæmonio liberauit.

Normannica eruptionis occasio.

Boreales prædationibus assueti.

*Captiuos mi-
raculo liberat
S. Rembertus.*

*Viuorum ope-
ra pia defun-
cti prodesse no-
ta.*

*Cænobiū fun-
dauit S. Rem-
bertus.*

*Xenodochium
auget.*

*Mirus paupe-
rum fautor.*

*Sententia S.
Gregorii.*

*Virginitas
laudatur à S.
Remberto.*

*Obitus S. Rem-
berti.*

qui cum Apostolo omnium infirmitatibus compateretur, præcipuam curam gerens pauperum & captiuorum istos redimendo, illorum inopiam liberalitate subleuando. Cumque quadam vice regionem Danorum peragrando Ecclesiam Slesuicensem nouellæ plantationis visiteret, videretq; multitudinem Christianorum vinctam catenis captiuam trahi, quos partim per littora populabundi, partim in ipsomari prædabundi Dani ceperant, solito charitatis affectu commotus, & catenam oratione ad Deum fusa perfregit, & equo cui forte infidebat in redemptionem miserorum tradito captiuos laxauit animosque feroces Barbarorū placauit. Presbyteri cuiusdam Ænulphi nuper defuncti animam, quod sibi in visu apparens supplicasset, quadraginta dies in pane & aqua ieiunans, à tormentis purgatorii pius intercessor expediuit.

Prædecessor eius quum quatuor fundasset cænobia, quintum ille in solitudine Bucken adiecit. Cæterum omnem vigilem sollicitudinem implens Hamburgens. Cathedræ præcipuam egit curam, tam fratribus quam pauperibus necessaria ministrans. Xenodochium Bremæ quod ad egenorum sustentationem à S. Ansgario fuit institutum ipse insigniter auxit: & non modo in suo Episcopatu sed vbicunq; erant & quicunque pauperes, alimoniam illis cum omni vigilantia curauit exhiberi, memorabile posteris & ad persuadendum efficax dictum vsurpans: *Non esse hæsitandum quominus cunctis subueniamus pauperibus, quia in quo sit Christus seu quando ad nos veniat ignoramus.* Eleemofynam salutarium exhortationum omnibus incessanter magna promptitudine impertiuuit, dictaque præclara sancti Gregorii eam ad rem spectantia iugi memoria & sermone versauit, quin & sua manu posteris etiam profutura descripsit. Epistolæ eius diuersæ ac plures circumferuntur; sed præcipua quædam ad virgines in qua virginitatem corporis extollens, ostendit multas mente abire in Ægyptum quantumuis corpore in monasteriis perseuerent. Tandem confectus labore & senio quos per se non potuit per Adalgarium coadiutorem suum in Domino confortauit. Excessit autem ex hac luce anno Christi octingentesimo octuagesimo octauo pridie Nonas Februarias, postquam sedisset in Archiepiscopatu annis tribus & viginti, Sepultus Bremæ extra Basilicam S. Petri, vti non leui submissionis argumento rogauerat.

De eo Bauo Corbeiensis Abbas de sui temporis mirabilibus actis. Adam Brem. lib. 1. Cap. 16. 36. 37. & 40. Helmoldus in Chron. lib. 1. cap. 8. Abbas Stad. 93. 94. 95. & 96. Albertus Crantz. in sua Metrop. lib. 2. cap. 2. 10. & 11. Surius 4. Februarij, Casar. Baron. Tomo 10.

VNNO